

POSTANOWIENIE

Dnia 27 listopada 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Eugeniusz Wildowicz (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Andrzej Tomczyk

SSN Kazimierz Klugiewicz

w sprawie **M.N.**

skazanego z art. 207 § 1 k.k. i in.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 27 października 2024 r.

wniosku obrońcy skazanego o wznowienie postępowania zakończonego

prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie

z dnia 28 kwietnia 2021 r., sygn. akt II AKa 115/20,

utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Rzeszowie

z dnia 24 lipca 2020 r., sygn. akt II K 5/19,

1. oddała wniosek,

2. stwierdza brak podstaw do wznowienia postępowania z urzędu,

3. obciąża skazanego kosztami sądowymi postępowania o wznowienie, w tym wydatkami w kwocie 20 zł.

Kazimierz Klugiewicz

Eugeniusz Wildowicz

Andrzej Tomczyk

UZASADNIENIE

M.N. został oskarżony o to, że:

„I. w okresie od bliżej nieokreślonego dnia stycznia 2013 r. do dnia 7 lutego 2017 r. w miejscowości M., woj. [...], znęcał się fizycznie i psychicznie nad matką C.K. w ten sposób, że będąc w stanie nietrzeźwości wywoływał w domu awantury w czasie

których wyzywał ją słowami powszechnie uznanymi za obelżywe, popychał, uderzał ją rękoma i kopał w różne części ciała, rzucał w nią przedmiotami domowego użytku, niszczył sprzęty gospodarstwa domowego, a w bliżej nieustalonym dniu nie później niż 17 kwietnia 2015 r. naruszył czynności narządów ciała pokrzywdzonej C.K. powodując u niej obrażenia ciała w postaci urazu głowy, urazu lewej kończyny górnej - stłuczenia ramienia, przedramienia i ręki, zwichnięcia lewego kciuka w stawie śródrečno-paliczkowym oraz stłuczenie lewego kolana, które to obrażenia naruszyły czynności narządów ciała ww. pokrzywdzonej na okres powyżej siedmiu dni oraz psychicznie nad siostrą X.Y. w ten sposób, że w jej obecności wywoływał w domu awantury w czasie których wzywał pokrzywdzoną C.K. słowami powszechnie uznanymi za obelżywe, zakłócał jej spokój i spoczynek nocny, tj. o czyn z art. 207 § 1 k.k. i art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.,

II. w bliżej nieustalonym okresie czasu nie później niż do dnia 31 stycznia 2017 r. w miejscowości M. i R., woj. [...] działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru wielokrotnie samodzielnie oraz wspólnie i w porozumieniu z G.D., F.D., F.K., J.P. oraz A.M. doprowadził małoletnią poniżej 15 roku życia siostrę X.Y. do obcowania płciowego w postaci stosunków analnych oraz do poddania się innym czynnościom seksualnym polegającym na całowaniu po twarzy, całowaniu w usta, dotykaniu piersi i narządów rodnych oraz wkładaniu palców do pochwy i do odbytu, a ponadto w tym samym okresie czasu działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru wielokrotnie utrwał treści pornograficzne z udziałem małoletniej X.Y. w ten sposób, iż wykonywał fotografie, na których była ona naga, tj. o czyn z art. 200 § 1 k.k. i art. 201 k.k. i art. 202 § 4 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,

III. w okresie od bliżej nieokreślonego dnia września 2017 r. do dnia 16 grudnia 2017 r. w miejscowości R., woj. [...] działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru wielokrotnie doprowadził małoletnią poniżej 15 roku życia siostrę X.Y. do obcowania płciowego w postaci stosunków analnych oraz do poddania się innym czynnościom seksualnym polegającym na całowaniu po twarzy, całowaniu w usta, dotykaniu i całowaniu piersi, dotykaniu narządów rodnych oraz wkładaniu palców do pochwy i do odbytu, a ponadto w tym samym okresie czasu działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry

powziętego zamiaru wielokrotnie utrwał treści pornograficzne z udziałem małoletniej X.Y. w ten sposób, iż wykonywał fotografie, na których była ona naga, tj. o czyn z art. 200 § 1 k.k. i art. 201 k.k. i art. 202 § 4 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,

IV. w bliżej nieustalonym okresie czasu nie później niż do dnia 24 listopada 2016 r. w miejscowości M. woj. [...] działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu wywarcia wpływu na świadka - pokrzywdzoną X.Y. wypowiadał pod jej adresem groźby pozbawienia życia, jeżeli będzie zawiadamiać o zachowaniu opisanym w pkt II postanowienia z dnia 1.10.2018 r. o zmianie i uzupełnieniu zarzutów, tj. o czyn z art. 245 kk w zw. z art. 12 k.k.”.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie, wyrokiem z dnia 24 lipca 2020 r., sygn. akt II K 5/19:

1. uznał oskarżonego M.N. za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt I wyroku, a stanowiącego przestępstwo z art. 207 § 1 k.k. i art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za ten czyn na mocy art. 207 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. skazał go na karę roku pozbawienia wolności,

2. uznał oskarżonego M.N. za winnego tego, że od co najmniej 2011 r. do dnia 31 stycznia 2017 r. w miejscowości M. i R. województwa [...] działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru:

- wielokrotnie obcował płciowo z małoletnią poniżej 15 roku życia siostrą X.Y. w ten sposób, że odbywał z nią stosunki analne oraz wkładał palce do pochwy i odbytu oraz dopuszczał się wobec niej innych czynności seksualnych polegających na całowaniu po twarzy, całowaniu w usta, dotykaniu piersi i narządów rodnych,

- wspólnie z G.D., F.D., F.K., A.M. i ustaloną osobą przemocą polegającą na ciągnięciu za rękę, przytrzymywaniu doprowadził małoletnią poniżej lat 15 X.Y. do obcowania płciowego w postaci stosunków analnych, wkładania palca do pochwy i odbytu oraz do poddania się innym czynnościom seksualnym polegającym na całowaniu w usta, dotykaniu piersi i narządów rodnych,

- utrwał treści pornograficzne z udziałem małoletniej poniżej 15 roku życia X.Y. w ten sposób, że robił zdjęcia, na których pokrzywdzona była naga,

tj. popełnienia czynu z art. 200 § 1 k.k. i art. 197 § 3 pkt 1, 2, 3 k.k. i art. 202 § 4 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k. i za czyn ten na mocy art. 197 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. skazał go na karę 10 lat pozbawienia wolności,

3. na podstawie art. 41a § 2 i 4 k.k. orzekł wobec M.N. środek karny w postaci zakazu kontaktowania się z X.Y. i zbliżania się do niej na odległość mniejszą niż 100 metrów na okres 10 lat,

4. uznał oskarżonego M.N. za winnego tego, że w okresie od bliżej nieokreślonego dnia września 2017 r. do dnia 16 grudnia 2017 r. w miejscowości R. województwa [...] działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru wielokrotnie dopuścił się obcowania płciowego z małoletnią poniżej 15 roku życia siostrą X.Y. w postaci stosunków analnych i wkładania palca do pochwy i odbytu oraz dopuścił się wobec niej innych czynności seksualnych polegających na całowaniu po twarzy, całowaniu w usta i dotykaniu i całowaniu piersi, dotykaniu narządów rodnych a ponadto w tym samym okresie wielokrotnie utrwał treści pornograficzne z udziałem małoletniej X.Y. w ten sposób, że wykonywał zdjęcia, na których pokrzywdzona była naga, tj. czynu z art. 200 § 1 k.k. i art. 201 k.k. i art. 202 § 4 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k. i za czyn ten na mocy art. 200 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. skazał go na karę 8 lat pozbawienia wolności,

5. na podstawie art. 41a § 2 i 4 k.k. orzekł wobec M.N. środek karny w postaci zakazu kontaktowania się z X.Y. i zbliżania się do niej na odległość mniejszą niż 100 metrów na okres 8 lat,

6. uznał oskarżonego M.N. za winnego tego, że od co najmniej 2011 r. do dnia 24 listopada 2016 r. w miejscowości M. województwa [...] działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w celu wywarcia wpływu na świadka X.Y. kierował pod jej adresem groźby pozbawienia życia w przypadku ujawnienia przez nią okoliczności dotyczących doprowadzenia jej do obcowania płciowego i poddania się innym czynnościom seksualnym, tj. czynu z art. 245 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za czyn ten na mocy art. 245 k.k. skazał go na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności,

7. na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu M.N. karę łączną 15 lat pozbawienia wolności,

8. na podstawie art. 90 § 2 kk i art. 85 § 1 k.k. w miejsce orzeczonych środków karnych orzekł łączny środek kamy w postaci zakazu kontaktowania się z X.Y. i zbliżania się do niej na odległość mniejszą niż 100 metrów na okres 15 lat.

Tym samym wyrokiem Sąd Okręgowy w Rzeszowie skazał współoskarżonych: G.D., F.D., F.K. i A.M. za zarzucone im czyny.

Obrońca M.N. złożył apelację od powyższego wyroku, zaskarżając go w całości i stawiając mu zarzuty obrazy przepisów prawa procesowego oraz błędu w ustaleniach faktycznych. Wniósł przy tym o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I Instancji.

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, po rozpoznaniu apelacji wniesionych przez obrońcę M.N., a także obrońców pozostałych oskarżonych, wyrokiem z dnia 28 kwietnia 2021 r., sygn. akt II AKa 115/20:

I. uchylił zaskarżony wyrok w części skazującej oskarżonego M.N. za przestępstwo z art. 245 k.k. (punkt 6) - i w tym zakresie przekazał sprawę Sądowi Okręgowemu w Rzeszowie do ponownego rozpoznania;

II. zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1) w stosunku do oskarżonego M.N.

a) rozwiązał karę łączną orzeczoną w punkcie 7;

b) na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył kary pozbawienia wolności wymierzone oskarżonemu w punktach 1, 2 i 4 i wymierzył oskarżonemu karę łączną 15 lat pozbawienia wolności,

2) w stosunku do oskarżonego G.D. w punkcie 11 przyjął, że przypisany oskarżonemu czyn polegał na tym, iż w bliżej nieustalonym dniu pomiędzy 1 stycznia 2011 r. a 24 listopada 2016 r. w miejscowości M., województwa [...], w celu wywarcia wpływu na świadka X.Y. wypowiedział pod jej adresem groźbę pozbawienia życia w przypadku ujawnienia przez nią okoliczności dotyczących doprowadzenia jej do obcowania płciowego i poddania się innym czynnościom seksualnym — i czyn ten zakwalifikował jako przestępstwo z art. 245 k.k.;

III. utrzymał w mocy zaskarżony wyrok w pozostałej części.

Sąd Najwyższy, na skutek kasacji wniesionych przez obrońców skazanych A.M., F.K., F.D. i G.D., wyrokiem z dnia 30 stycznia 2023 r., sygn akt III KK 494/22, uchylił wyrok Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie w stosunku do G.D., F.D., F. K. i A.M., a nadto na podstawie art. 435 k.p.k. także w odniesieniu do M.N. w zakresie, w jakim Sąd Apelacyjny utrzymał co do niego w mocy pkt 2 wyrok Sądu Okręgowego oraz związane z nim rozstrzygnięcia i sprawę w tym zakresie przekazał Sądowi Apelacyjnemu w Rzeszowie do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym. W uzasadnieniu rozstrzygnięcia kasacyjnego Sąd Najwyższy podkreślił potrzebę usunięcia w toku ponownego postępowania stwierdzonych uchybień związanych z opiniami biegłych z zakresu ginekologii i położnictwa, które miały za zadanie zweryfikować twierdzenia pokrzywdzonej oraz rozważenia po raz wtóry zasadności wniosków dowodowych formułowanych w apelacjach i w toku postępowania odwoławczego.

W dniu 27 listopada 2023 r., obrońca skazanego M.N. wniosła w jego imieniu, na podstawie art. 540 § 1 pkt 2a k.p.k., o:

1) wznowienie postępowania zakończonego w części prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z dnia 28 kwietnia 2021 r., sygn. akt: II Aka 115/20, tj. w zakresie czynów opisanych w pkt 1 i 4 części dyspozytywnej wyroku Sądu Okręgowego w Rzeszowie z dnia 24 lipca 2020 r., sygn. akt: II K 5/19;

2) uchylenie wyroków: Sądu Okręgowego w Rzeszowie z dnia 24 lipca 2020 r., sygn. akt: II K 5/19 w pkt 1 i 4 jego części dyspozytywnej a także związanych z nimi rozstrzygnięć oraz wyroku Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z dnia 28 kwietnia 2021 r., sygn. akt II Aka 115/20, w części utrzymującej pkt 1 i 4 wyroku Sądu I instancji i związanych z nimi rozstrzygnięć oraz o przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania we wskazanym zakresie.

3) dopuszczenie dowodów:

- z dokumentu w postaci uwierzytelnionego odpisu protokołu z rozprawy w dniu 1 marca 2023 r. w postępowaniu karnym przed Sądem Rejonowym w Rzeszowie, sygn. akt: II K 286/22, na okoliczność, że małoletnia oskarżycielka

posiłkowa X.Y. zeznała przed Sądem, że uprzednio złożyła nieprawdziwe zeznania obciążające skazanego M.N.;

- z dokumentów w postaci notatek służbowych pracowników Domu dla Dzieci i Młodzieży "[...]" w T. (miejsca stałego pobytu małoletniej oskarżycielki posiłkowej X.Y.) na okoliczność przebiegu dotychczasowego pobytu X.Y. w placówce opiekuńczo-wychowawczej oraz treści składanych przez nią oświadczeń w przedmiocie przestępstw, za które M.N. został prawomocnie skazany;

- z dokumentu w postaci postanowienia z dnia 9 września na 2021 r. o umorzeniu śledztwa, sygn. akt: PR [...], na okoliczność jego treści oraz celem wykazania faktu, że Prokuratura Rejonowa w Rzeszowie, która wystąpiła z aktem oskarżenia przeciwko skazanemu M.N. o popełnienie czynów o charakterze seksualnym wobec X.Y. w szkole w [...], w innym postępowaniu, ale dotyczącym tych samych zdarzeń stwierdziła, że brak jest dowodów potwierdzających, że do takowych zdarzeń kiedykolwiek doszło.

W dniu 9 września 2024 r. do Sądu Najwyższego wpłynęło pismo obrońcy M.N., stanowiące sygnalizację wystąpienia w sprawie bezwzględnej przesłanki odwoławczej w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym w Rzeszowie, sygn. akt II AKa 115/20, w związku z udziałem w składzie orzekającym SSA X. Y., powołanego na stanowisko sędziego Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie w procedurze z udziałem Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w myśl ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. i zawierające wniosek o wznowienie, na podstawie art. 540 § 3 k.p.k., postępowania karnego z urzędu.

W pisemnej odpowiedzi na wniosek obrońcy o wznowienie postępowania prokurator Prokuratury Krajowej wniósł o jego oddalenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek nie zasługuje na uwzględnienie.

Obrońca skazanego oparła wniosek o wznowienie postępowania na przesłance określonej w art. 540 § 1 pkt 2a k.p.k. Przepis ten stanowi, że postępowanie sądowe zakończone prawomocnym orzeczeniem wznowia się, jeżeli po wydaniu orzeczenia ujawnią się nowe fakty lub dowody wskazujące na to, że

skazany nie popełnił czynu albo czyn jego nie stanowił przestępstwa lub nie podlegał karze. Jest to tzw. podstawa wznowienia *de novis* (zwana też *propter nova*), której skuteczne podnoszenie uwarunkowane jest kumulatywnym spełnieniem dwóch warunków: po pierwsze - proponowany dowód ma mieć cechy dowodu nowego, tj. nieznanego wcześniej stronie i sądom orzekającym w sprawie, po drugie - jego treść z wysokim prawdopodobieństwem uprawniać ma do twierdzenia, że po wznowieniu postępowania zapadnie orzeczenie odmienne od poprzedniego, a więc m.in. skutkujące przyjęciem, że oskarżony nie popełnił czynu. Przy czym ciężar udowodnienia istnienia przesłanki *propter nova* obciąża składającego wniosek o wznowienie, a to z uwagi na istnienie domniemania prawdziwości ustaleń prawomocnego orzeczenia sądu.

W złożonym przez siebie wniosku obrońca wskazuje, że na rozprawie w dniu 1 marca 2023 r. przed Sądem Rejonowym w Rzeszowie, w sprawie o sygn. akt II K 286/22, pokrzywdzona wprost zeznała, iż jej wcześniejsze zeznania w sprawie Sądu Okręgowego w Rzeszowie w sprawie o sygn. akt II K 286/22, były nieprawdziwe, gdyż została nakłoniąta do ich złożenia przez matkę zastępczą H.Z., a podobne wnioski można wysnuć z lektury notatek pracowników Domu dla Dzieci i Młodzieży „[...]”. Podnoszona przez obrońcę kwestia składania przez pokrzywdzoną fałszywych zeznań, obciążających skazanego, nie może stanowić przesłanki *propter nova* z co najmniej dwóch powodów. Po pierwsze, na co słusznie zwraca uwagę prokurator w odpowiedzi na wniosek o wznowienie postępowania, kwestia prawdziwości zeznań X.Y., a raczej zaistnienia poważnych wątpliwości co do zgodności z prawdą jej depozycji, była wielokrotnie podnoszona w toku postępowania – m.in. w apelacji wniesionej przez obrońcę M.N. oraz kasacjach obrońców współoskarżonych. Powyższe okoliczności, tj. składanie przez pokrzywdzoną, pozostającą pod wpływem matki zastępczej H.Z., nieprawdziwych zeznań, były również przedmiotem rozważań Sądu I instancji, orzekającego w niniejszej sprawie, o czym świadczy treść uzasadnienia wyroku tego Sądu. Eksponowany we wniosku o wznowienie postępowania wątek nie cechuje się zatem przymiotem nowości.

Nie został spełniony także drugi warunek, o którym mowa w przypadku przesłanki z art. 540 § 1 pkt 2a k.p.k. – czyli wysokiego uprawdopodobnienia

twierdzenia, że po wznowieniu postępowania zapadnie orzeczenie odmienne od poprzedniego, a więc m.in. skutkujące przyjęciem, że oskarżony nie popełnił czynu. Z faktu, że pokrzywdzona, której zeznania są głównym dowodem obciążającym w niniejszej sprawie, przynajmniej częściowo cofnęła swoje wcześniejsze zeznania, nie wynika jeszcze, iż to te nowe zeznania zasługują na uznanie za wiarygodne. J. K. była wielokrotnie przesłuchiwana w sprawie, każdorazowo w obecności biegłego psychologa. W tym czasie małoletnia dorastała, zmieniała się jej sytuacja rodzinna (umieszczenie w pieczy zastępczej, a później pod opieką ośrodka „[...]”), środowisko szkolne, poddawana była leczeniu na oddziale rehabilitacji psychiatrycznej. Okoliczności te mogły wywrzeć wpływ na treść i obszerność składanych przez nią zeznań. Sytuacja, że strona (w tym pokrzywdzony) diametralnie zmienia swoje wcześniejsze zeznania, nie jest niczym niespotykanym w praktyce sądowej, a wystąpienie modyfikacji składanych przez świadków oświadczeń nie wpływa w sposób automatyczny na ustalenia faktyczne w sprawie. Samo podniesienie zatem we wniosku o wznowienie postępowania wspomnianej okoliczności nie tworzy domniemania wystąpienia w postępowaniu pomyłki sądowej. W tym miejscu warto nadmienić, że z konkluzji opinii Instytutu Ekspertyz Sądowych im. Jana Sehna w Krakowie z dnia 25 kwietnia 2024 r., przeprowadzonej na potrzeby ponownego postępowania przed Sądem Apelacyjnym w Rzeszowie, sygn. akt II Aka 47/23, wynika, że „zapewnienia małoletniej, iż co najmniej częściowo wymyśliła złożone, przebiegające w kilku miejscach z udziałem różnych osób sytuacje wykorzystania seksualnego są mało prawdopodobne w kontekście jej ówczesnego wieku oraz kompetencji intelektualnych. Jest też bardzo mało prawdopodobne, by relacjonowała ona treści, których wyuczyła ją H.Z.” (str. 64 opinii). Powyższe potwierdza tezę, że samo wskazanie przez obrońcę na fakt złożenia przez pokrzywdzoną odmiennej treści zeznań w innym postępowaniu sądowym, nie stwarza jeszcze podstaw do uznania, iż wcześniejsze depozycje X.Y., które legły u podstaw wydania wyroku skazującego wobec M.N., nie cechują się prawdziwością.

Po drugie, obrońca oparł wniosek o wznowienie postępowania na niewłaściwej podstawie prawnej. Okoliczności w nim podniesione – a więc skazanie oskarżonego na podstawie fałszywych zeznań pokrzywdzonej – wskazują, że w

związku z postępowaniem zakończonym prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z dnia 28 kwietnia 2021 r., sygn. akt II AKa 115/20, dopuszczono się przestępstwa, co mogło mieć wpływ na treść tego wyroku. Wniosek o wznowienie postępowania powinien być w takiej sytuacji oparty o art. 540 § 1 pkt 1 k.p.k. A skoro tak, to zgodnie z art. 541 § 1 i 2 k.p.k., czyn zabroniony (w tym przypadku złożenie fałszywych zeznań), o którym mowa w art. 540 § 1 pkt 1 k.p.k., powinien być ustalony prawomocnym wyrokiem skazującym, chyba że orzeczenie takie nie może zapaść z powodu przyczyn wymienionych w art. 17 § 1 pkt 3 – 11 lub w art. 22. W takim wypadku we wniosku o wznowienie postępowania należy wskazać wyrok skazujący lub orzeczenie zapadłe w postępowaniu karnym, stwierdzające niemożność wydania wyroku skazującego, czego autorka niniejszego wniosku nie uczyniła.

Mając na uwadze, iż w sprawie nie wystąpiła przesłanka wznowienia postępowania *de novis*, zaś z powodu niespełnienia warunku określonego w art. 541 § 1 i 2 k.p.k., wniosek ów, oparty o podstawę z art. 540 § 1 pkt 1 k.p.k., jawi się jako co najmniej przedwczesny, należało wniosek obrońcy o wznowienie postępowania oddalić.

Odnosząc się do pisma obrońcy skazanego z dnia 4 września 2024 r. trzeba natomiast stwierdzić, że brak jest podstaw do wznowienia postępowania z urzędu związku z sygnalizowanym w tym piśmie wystąpieniem w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym w Rzeszowie bezwzględnej przesłanki odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., z powodu udziału w składzie tego Sądu sędziego Sądu Apelacyjnego X. Y.. Nie kwestionując stanowiska obrońcy, że udział tego sędziego w składzie sądu orzekającego w innych sprawach był powodem uchylenia przez Sąd Najwyższy tych orzeczeń na podstawie art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., stwierdzić należy, że w sprawie niniejszej na przeszkodzie wznowieniu z urzędu postępowania na tej samej podstawie, a więc w trybie art. 542 § 3 k.p.k., stoi art. 542 § 4 k.p.k. Zgodnie z tym przepisem wznowienie postępowania nie może nastąpić z przyczyn wymienionych w § 3, jeżeli były one przedmiotem rozpoznania w trybie kasacji. Tak zaś było w sprawie niniejszej, jako że kwestia wystąpienia bezwzględnej przesłanki odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., z racji udziału w składzie sądu odwoławczego wymienionego wyżej sędziego, była już przedmiotem

oceny Sądu Najwyższego w postępowaniu kasacyjnym zakończonym wyrokiem z dnia 30 stycznia 2023 r., sygn. akt III KK 494/22, wydanym na skutek kasacji wniesionych przez obrońców innych skazanych. Zamyka to drogę do wznowienia postępowania karnego z urzędu w odniesieniu do M.N. na podstawie wskazanej w piśmie obrońcy.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie, przy czym o kosztach postępowania wznowieniowego na podstawie art. 639 k.p.k. w zw. z art. 616 § 2 pkt 2 k.p.k.

Kazimierz Klugiewicz

Eugeniusz Wildowicz

Andrzej Tomczyk

[WB]

r.g.